

వ్రాయించి ఇచ్చారు. పెళ్ళిళ్ళవగానే అన్న కోరికను కాదనలేకపోయాడు. తనకి కోరిక ఇల్లు అనుభవించాలనే వుంది.

“మీరు ఇద్దరు అన్నదమ్ములు కదరా! నీకోక ఇల్లు, తమ్ముడుకోక ఇల్లు ఉంటుంది” నవ్వుతూ చెప్పాడు రాజేంద్ర.

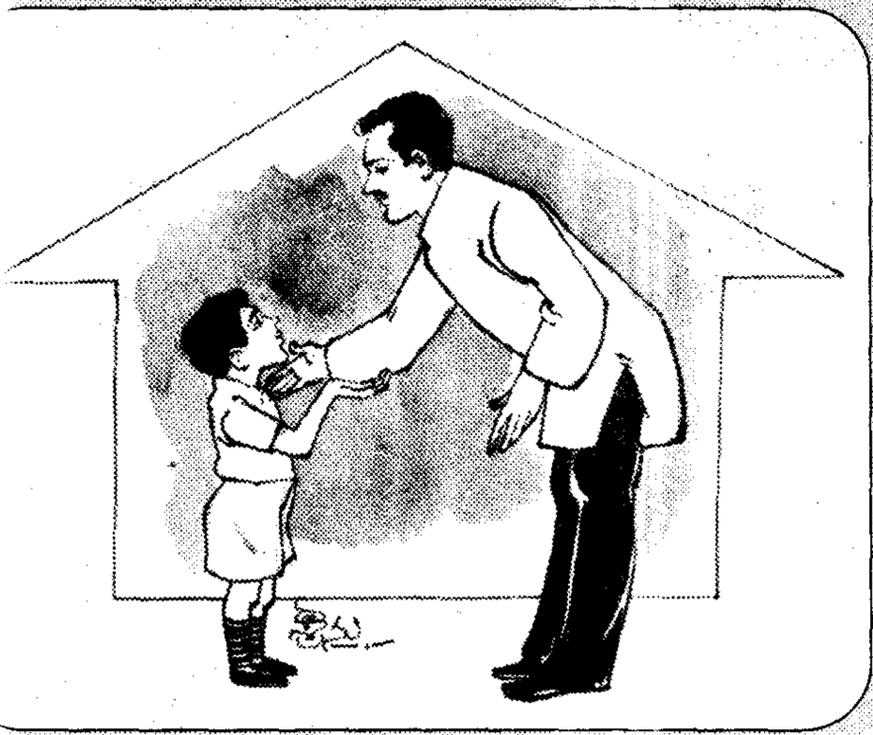
రెండిళ్ళు ఇచ్చేస్తే మరి మీరు, అమ్మ ఎక్కడంటారు?”

సూటిగా ప్రశ్నించాడు కిరణ్. ఆ ప్రశ్నలోని వాడి రాజేంద్రకి తగలవలసిన చోటే తగిలింది. కొడుకుమాటల్లోని సత్యాన్ని జీర్ణించుకోలేక ఎవీ సమాధానం ఇవ్వలేక మౌనంగా వుండపోయాడు.

రాజేంద్రకి ఇద్దరు కొడుకులు కిరణ్, కార్తీక్. కిరణ్ సెవెంత్, కార్తీక్ ఫిఫ్త్ చదువు తున్నారు. కొత్త ఇల్లు కట్టడం మొదలెట్టిన దగ్గర్నుంచి తల్లిదండ్రులిద్దరి మధ్య ఎప్పుడూ ఇంటిని గురించిన టాపిక్ మాత్రమే ఉండడం రోజూ గమనిస్తున్నాడు కిరణ్.

ఎనిమిది నెలల్లో రాజేంద్ర ఇల్లు పూర్తయిపోయింది. గృహప్రవేశం భారీ ఎత్తున ఏర్పాటుచేశాడు. ఆఫీస్ స్టాఫ్, బంధువుల్ని, అందర్నీ ఆహ్వానించాడు. వచ్చిన వాళ్లంతా సర్కిస్లో వుండగానే రెండు ఇళ్ళు సంపాదించిన అతని అదృష్టాన్ని ఇంటిని ఎంతో అందంగా కట్టించిన అతని టోస్టిని పొగుడుతూనే వున్నారు. భోజనాల య్యాక బయల్దేరిన వారందరికీ సాదరంగా వీడ్కోలు పలికారు రాజేంద్ర దంపతులు.

ఇప్పుడు వుంటున్న ఇల్లు అద్దెకిచ్చేసి

“మరి, మరి మూడో ఇల్లు ఎప్పుడు కడతారు?” అడిగాడు కిరణ్. “మూడో ఇల్లా! అడెందుకురా?” మళ్ళీ నవ్వాడు రాజేంద్ర.

“మరి తాతగారు మీకు, బాబాయ్ కి రెండిళ్ళు కట్టించి ఇచ్చి, వాళ్ళకి మరో ఇల్లు వుంది కనుక ఆక్కడ వుంటున్నారు. మరి మేం పెద్దయ్యాక మా ఇద్దరికీ

“మరి, మరి మూడో ఇల్లు ఎప్పుడు కడతారు?” అడిగాడు కిరణ్. “మూడో ఇల్లా! అడెందుకురా?” మళ్ళీ నవ్వాడు రాజేంద్ర.

“మరి తాతగారు మీకు, బాబాయ్ కి రెండిళ్ళు కట్టించి ఇచ్చి, వాళ్ళకి మరో ఇల్లు వుంది కనుక ఆక్కడ వుంటున్నారు. మరి మేం పెద్దయ్యాక మా ఇద్దరికీ

తల్లీ, తండ్రిని పట్టించుకోకుండా తమ స్వార్థం చూసుకున్న తమ సంకుచిత స్వభావాన్ని తెలిసేటట్లు చేశాడు కిరణ్. ఈరోజు మీరు అనుసరించిన మార్గాన్నే రేపు మేము కూడా అనుసరిస్తాము సుమా! అన్న హెచ్చరిక వినబడింది కిరణ్ మాటల్లో. తల్లిదండ్రుల యెడ పిల్లల బాధ్యత చిన్నవాడివైనా చక్కగా గుర్తుచేసావు కిరణ్. థాంక్యూ మైబోయ్ అంటూ మనసులోనే కొడుకుని అభినందించాడు రాజేంద్ర.

కొత్త ఇంట్లోకి తమతోపాటు మామ్మ, తాతగారిని కూడా తీసుకొచ్చిన రాజేంద్ర వైపు ఎంతో సంబరంగా చూసాడు కిరణ్. కిరణ్ కళ్ళలో కోటికాంతులు కనబడ్డాయి రాజేంద్రకి.

-వై.సాయిలక్ష్మి
45-35-14/2,
జగన్నాధపురం, ఆక్కయ్యపాలెం,
విశాఖపట్నం-16.

షిట్టే షిట్టే

తొలి వార నక్షత్రాలేవీ తెలియడం లేదు. పంచాంగం క్యాలెండరు పట్టుకురమ్మని వారం రోజులై పోరుతోంది శ్రీమతి. ఏరోజుకారోజు కొని తెచ్చిన అనుకుంటున్నా గుర్తుండి చావడం లేదు. అందుకే ఆవేశ ఆవిషయం గట్టిగా గుర్తు పెట్టుకుని ఆఫీసు లుపోగానే అటు నుంచి అటు బజారుకెళ్ళి క్యాలెండరు కొన్నాను. దాని మీద జాతకరత్నం, జాతకశిరోమణి శివయ సిద్ధాంతి గారిచే గుణించబడినది అని వుంది. అది చూసి షాక్ తిన్నా న్నేను. మా శివగాడు ఉన్నట్లుండి జాతకశిరోమణి ఎప్పుడై పోయాడా అనిపించింది.

మొన్నమొన్నటి వరకు కాలేజీలో ఒకే పంచీమీద కూర్చుని చదువుకున్నాం. మూడేళ్ళు ఉన్న గవేటలో గడిపాం. నా అదృష్టం బాగుండటంతో గ్రూప్ లీడర్ గానే నన్ను ఉద్యోగం వరించింది. వాడు మా గ్రూప్ లీడర్ గా నిరుద్యోగ పర్యంలోనే ఉన్నాడు. మరి జాతక శాస్త్రాన్ని ఎప్పుడు అభ్యసించాడో నా ఊహకు అందడం లేదు.

ఆలోచిస్తూ మెదడు పాడుచేసుకునే బద్ధులు వాడినే అడిగేస్తే పోలా అనిపించింది. మరునాడే వాడిని కెళ్ళాను. ఇప్పుడు వాడి గెటప్ కూడా మారిపోయింది. ప్యాంటు

పర్డుకు బదులు పంచె లాల్సీ, మెడలో రుద్రాక్షలు. చెవులకు పోగులు, నుదుట కుంకుమ బొట్టు అచ్చంగా శాస్త్రులవారి మల్లె కనిపిస్తున్నాడు. నన్ను చూడగానే ఆప్యాయంగా పలకరించి లోపలకు తీసుకెళ్ళాడు.

“ఔను, నిన్నటి దాకా కెమిస్ట్రీ, ఫిజిక్సు వదిలిన వాడివి ఒక్కసారిగా ఎస్ట్రాలజిస్ట్ ఎలా అయిపోయావురా?” అని అడిగాను.

అందుకు వాడు చిరునవ్వు నవ్వుతూ “ఏం అవకూడదా?” అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేసాడు.

“అది కాదు నా ఉద్దేశం. దేనికైనా కొంత సమయం పడుతుంది కదా మరి నువ్వు ఇప్పటికప్పుడు జాతక శిరో

మణి ఎలా అయిపోయావా అని”

“నువ్వు నా ఆప్తమిత్రుడివి గనుక చెప్తున్నాను. ఎవరితో అనకు సుమా! పంచాంగకర్తలు రాసిన పంచాంగాలలోని తిధుల వేళల్లో పది పదిహేను నిమిషాలు అటు ఇటుగా మార్చేసి నా పేరున ప్రింటు వెయ్యమన్నాను నాకు పరిచయమున్న ప్రెస్ వాణ్ణి. అంతే, అవి హాట్ కేకుల్లా అమ్ముడైపోతున్నాయి.” చేస్తున్న ఫనిని దాచకుండా చెప్పేసాడు శివుడు.

“అది సరే, నీ దగ్గరకెవరైనా వచ్చి పెళ్ళి ముహూర్తాలు పెట్టమని గాని, జాతకం రాసిపెట్టమనిగాని అడిగితే ఏం చేస్తావప్పుడు? నీ బండారం బయటపడిపోదూ!”

“ఆ బెంగేమీ నీక్కరేదు. వధూవరుల వివరాలు నోట్ చేసుకుని వారం రోజుల తర్వాత రమ్మంటాను. ఈలోగా ఏ సిద్ధాంతి చేతో జాతక చక్రం గీయించేసి నా లెటర్ పాడి మీద దానిని కాపీ చేసి వచ్చిన వ్యక్తికి ఇచ్చేస్తాను. ఇక్కడ వంద తీసుకుంటాను, ఆక్కడ యాభై పారేస్తాను. నాకు అతడికి ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ. దక్కాల్. మరి నేనూ బ్రతకాలా? కోర్కె విద్యలు కూటి కొరకే అని వూరికే అన్నారా పెద్దలు” అంటూ అసలు రహస్యాన్ని బహిర్గతం చేసాడు శివుడు.

-దూరి వెంకటరావు
25-10-30, దాసన్నపేట,
విజయనగరం-535002.